

lov. Det kan ikke have været noget Nyt for dette Ministerium, indtil, jeg veed ikke naar, men jeg kan dog sige, indtil Martis Maaned; men det kunne maaste de Herrer paa den anden Side fortælle os nærmere, som indlede og førte de hemmelige Underhandlinger. Men det indbrømmer jeg den ærede Minister, at fra det Dieblis, Oppositionens Mænd vare villige til at forhandle med ham om en Finantslov til ham, og det betydende Mænd, fremragende Førere, som man siger, saa erkjender jeg, at fra det Dieblis maatte han vide, at der i alt Fald var en stærk Stemmning i Folkethinget for at finde en Afgjørelse af denne Kamp, saaledes at han bliver siddende efter at være ophøiet paa Lovens Grund. Det indbrømmer jeg Ministeren. Men denne Erkjendelse kunde han ikke have, for som sagt i Martis Maaned Og hvad saa? Seg skal lade det ligge, der truer i Morgen eller en hvilkenkomhelst anden Dag — der truer maaste Iet Intet — men hvad saa? Naar Ministeriet saa faar sin Finantslov, og vi derved faae Forlig med dette Ministerium, hvorved jeg forstaar Underkastelse af dette Thing, af Folkets Rettigheder, af Grundloven under et Ministerium, der, naar det vil, kan bryde ud af det Vaand, som man siger, man lægger paa et saadant Ministerium ved Finantsloven, hvad bethyder det Andet, end at vi bag efter gaa som paa Naale og ikke vide, hvad vi tør? Hvis vi gjøre Andet, end hvad der er behageligt for Ministeriet og Landstthinget, ja saa have vi Provisoriet igjen. Vilde det dog ikke have været klogere, hvis det havde været muligt for Folkethinget at fastholde denne Kamp uden Hensyn til, om det tog kortere eller længere Tid, uden Hensyn til, under hvilke Former, den faktiskke Enevælde vilde fremtræde, fastholde den indtil vor Næst og Grundloven var hævdet, indtil man fra alle Sider havde faaet Respekt for den almindelige Valgrets Udøvere og navnlig for den menige Mand? Det er muligt, at Meget vil blive slaet i Stykker, og Lidelser af forskjellig Art ville møde, Skjøndt det har jo ikke Noget at sige, hvad vi have døiet for Friheden, hverken da eller nu. Det har jo ikke Noget at sige, om der bliver slaet en Del i Stykker, eller at en Del Millioner springe ud til ingen Verdens Nytte eller maaste endog til Skade. Hvad har det at betyde imod det, at Folket værger sin Frihed, kæmper for den og tilsidst fejrer? Seg kunde henvise til enhver af de ærede Herrer og navnlig til vore Føreres Udtalelser igjennem de forløbne Aar, hvorledes de have fremmanet for os, hvilke Ulykker, der kunde flyde af at give tabt i urette Tid, for al

Fremtid her i Landet. Seg kan ikke skjønne rettere, end at vor Bevillingsret kun er bleven en Naadesakt af Ministeriet, naar det igjen sættes paa lovlig Grund. Naar vi opgibe Kampen, saa have vi ikke mere tilbage af Grundloven. Vi kunne mødes og forhandle om al Verdens Ting; vil man tage Hensyn dertil, kan man gjøre det, men tro mig, mine Herrer, den megen Tale man fører om, at naar De først have sat Ministeriet paa lovlig Grund, have vi den skønneste Udsigt til Forhandling over hele Linien, det bliver Illusion, absolut Illusion. Den Tale kan bruges, den kan anvendes nu til maaste at stille frem for Vælgere, som sige, at de længes efter en Stump Jerubane eller et Hayneanlæg eller et Brevsamlingssted; man fortæller dem de deiligste Ting, som kunne ses saa fra en, saa fra den anden Side, men tror man, at det vil tilfredsstille et Folk, hvis Frihedsfind er vakt, saaledes som vort heldigvis er det? Nei, der gaar ikke mange Maaneder, saa vil man sige: Nei, det var dog en stor Skynd, at vi reistes ogsaa ved Hjælp af Rigsdagens Medlemmer for at staa fast og vise den seigeste Udholdenhed og ikke give efter, og efter at vi saaledes havde beredt os paa en fast og langvarig Kamp, afbrød den for Løfter, som umulig kunne opfyldes efter de Forsatningens Former og den Forsatningsaand, vi ville faae efter et saadant Næderlag. Men Et beklager jeg, ærede Medlemmer gjøre det maaste ikke, men i hvert Fald beklager jeg, at det ikke skete — var det sket, og de havde vundet Seir, da var Stillingen ogsaa bleven en anden for os, der staa som de Enkelte her — jeg beklager, at De ikke udtrykkelig den 28de Januar 1887, hvis De da havde denne Anstuelse om en Finantslov til dette Ministerium, sagde til Vælgene: „Vi have før sagt til Dem, Vælgere, at Finantsloven og dette Ministerium mødes ikke mere. Nu eller aldrig! Det maa være vort sidste provisoriske Ministerium. Men nu kalde vi disse Ord tilbage af de og de Grunde, vi agte nu at benytte alle Midler til at finde dette Ministerium og komme overens med det om en Finantslov. Vilde I vælge os paa dette nye Program eller ikke?“ Saaledes burde Enhver have stillet sig, der den 28de Januar gif paa Valg i den Tanke at ville give dette provisoriske Ministerium en Finantslov, men saaledes stillede de, der nu ville give dette Ministerium lovlig Grund at staa paa, sig ikke den 28de Januar. Hvis vi nu faae Valg med det Første, haaber jeg, at De ville stille sig saaledes. Naar saa Vælgene godkjende dem, saa er den nye Forligsæra godkjendt af Valgdagen, og saa kunne vi Andre ste stille.